

# L'Orfeó Català a Vilafranca

La visita que l'Orfeó Català va fer diumenge a la vida cabdel del Penedès, revestí tots els caràcters d'una gran solemnitat artísticopatriòtica. La notícia d'aquella visita va somoure no sols als vilafranquins, sinó a tots els esperits selectes de la ubèrrima comarca; fou un gran aplec de les principals famílies i dels patriotes dels Montjos, Almúnia, Castellví de la Marca, Vilovi, Sant Martí Sarroca, Torrelles de Foix, Pachs, La Granada, Cabanyes, Puigdalba, Pla, Sant Sadurní, Sant Cugat Sesgarriques, Sant Pere Molanta, Moja, Sant Pere de Riudevitlles, Sant Quintí de Mediona, etc.

Arreu hi havia gran animació. Semblava un dia de festa major.

## L'arribada

L'Orfeó Català fou rebut per una gran gentada que hi havia al moll de l'estació i a la plaça. Tots els companys i amics entusiastes. Les societats corals «Societat coral de l'Ateneu», «El Coro del Penedès» i «L'Esbart coral Catalunya Nova», amb llurs estendards i presidits pel seu mestre En Francesc Bové. Després de canviar-se afectuoses salutacions els orfeonistes vilafranquins i barcelonins, entraren a la vila en mig d'una gran expectació pública. Pels carrers i pels balcons hi havia gent que contemplava amb visible simpatia la passada d'aquella legió de cantaires de la pàtria.

## L'Orfeó i el Sometent

A la Rambla, davant del monument del patriarca de les lletres catalanes, el gran Manuel Milà i Fontanals, en aquells moments s'hi estava passant la revista reglamentària al Sometent de la comarca, que ocupava de cap a cap, aquell bonic passeig.

L'Orfeó Català fou invitat i va desfilar per entremig de la formació del Sometent, la mil·lenària institució, catalana de soca i arrel que ha estat en totes les convulsions el més ferm fonament de la pau i de l'ordre social del nostre poble.

Els orfeonistes es consideraren molt honorats amb aquella distinció.

## A Casa de la Vila

Com en els dies de festa major, quan els «castellers» del Camp de Tarragona i del Penedès, allí mateix hi al·cen els atrevits, cepats i airosos «castells», hi havia en aquells carrers una atapeïda gernació. Als balcons, les gentils i belles damiselles i elegants dames. Les senyeres es posaren a la balconada de la Casa Consistorial, ocupada tota ella per una selecció de bel·leses vilafranquines elegant i vistosament abillades.

En mig d'aquell formigueig humà, s'hi alçaren vigoroses les veus dels orfeonistes, entonant els himnes més patriòtics «Volem que siguin catalans...!» i el «Cant de la Senyera», que foren ovacionats amb aplaudiments i visques a Catalunya i a l'Orfeó.

## Recepció

L'alcalde En Lluís Fuster, els regi-

dors Pons Ribalta, Pere Mitjans, l'arxiprest-degà del Penedès i altres personalitats, van rebre solemniament a l'Orfeó Català a la sala Consistorial.

En aquelles parets o n'hi ha tants records de pàtria. Els grans quadros representant la mort del nostre gran rei En Pere III i l'episodi de la reina Ivona i les figures dels grans barons, fills il·lustres de Vilafranca i sa comarca; Sant Ramon de Penyafort (el de la cançó popular), el gran bisbe de Catalunya, el savi doctor En Josep Torras i Bages, bisbe de Vich; el prós Manuel Milà i Fontanals, el restaurador del monestir, bisbe de Vich i Barcelona; el patriota doctor Josep Morgades Gillo; el gran filòsof doctor Jaume Llorens; el savi bisbe de Terol, doctor Antoni Estalella; el vir-Morgadas Gili; el gran filòsof doctor Pere Copons; l'acurat escriptor novel·lista En Gaietà Vidal Valenciano; el diplomàtic Enric Vallès; el gran metge doctor Felim Jané. Aquelles grans figures donaven una vibració patriòtica en aquell moment.

Emocionat per aquell, l'alcalde pronuncià una exaltada salutació de benvinguda a la primera entitat artística no sols de nostra pàtria, sinó d'Europa i d'Amèrica. Considera un gran honor per Vilafranca la vista i felicitat al Casal d'Esbarjo i Cultura per haver-la organitzada. Va fer una apologia de l'art musical i de la marxa triomfal de l'Orfeó per Catalunya i per les grans ciutats d'Europa, i de l'home genial En Lluís Millet, l'àmmia i tota la vida de tan gran institució (ovació). Per a commemorar i recordar aquest moment de joia de Vilafranca, l'Ajuntament ha acordat encunyar una medalla que vos serà remesa tantost estigui encunyada.

Acabà amb un entusiast paràgraf patriòtic que fou molt aplaudit.

En Joaquim Cabot, president de l'Orfeó, agrai aquella coral i entusiasta i encoratjadora salutació. Recordà l'anterior visita que 20 anys enrera va fer a Vilafranca, i en el temps transcorregut, l'Orfeó ha fet sa via seguint els consells i les orientacions que li donaren el bisbe Morgades quan beneí la senyera a Montserrat, i el venerable mestre el gran doctor Torras i Bages, l'autor de la «Tradició Catalana», la doctrina que hem de practicar; el patriarca Milà, l'escriptor Vidal i tots aquests altres patricis il·lustres, fills de la vostra terra, quals figures converteixen en lloc sagrat aquesta sala.

Inspirant-nos en aquests inclits barons hem anat fent la nostra obra i l'hem portada, amb èxit, fins més enllà de les fronteres de la pàtria. Jo no puc menys que expressar l'agraïment que sentim per l'afectuosa i entusiasta rebuda que ens haveu fet. Això ens encoratja en la nostra obra, que seguirem amb el major ardiment cooperant a l'obra deslliuradora de la nostra pàtria. (Grans aplaudiments).

## A la Basílica de Santa Maria

Estava pleníssima de gernació. L'Orfeó se situà al davant de les es-

cales de la cripta. Al presbiteri hi havia les autoritats i els caps del sometent.

Durant la missa l'Orfeó cantà «Psallite», «Amen», «La verge del Rei», «Al cel blau» i altres composicions de caràcter religiós popular, que ressonaven admirablement dins d'aquella grandiosa i magnífica nau.

Acabada la missa, els orfeonistes davallaren a la cripta per admirar les genials escultures de l'enterrament de Jesús, l'obra més gran del meritíssim escultor En Josep Llimona, de la qual en va fer present a la basílica de Santa Maria el gran bisbe de Catalunya doctor Torras i Bages.

## A dinar

Fou un altra sentida expressió de simpatia. Les principals famílies vilafranquines varen asseure prop llurs taules a les gentils damiselles orfeonistes i les obsequiaren amb esplèndids i exquisits àpats.

L'alcalde, artistes, escriptors, la Junta de l'Orfeó i altres personalitats foren obsequiats amb un suculent i exquisit àpat al «Niu d'Art».

El mestre Millet dinà a casa de l'arxiprest.

## El concert

Va donar-se al grandios local de la nova i vigorosa societat «La Principal. Casal d'esbarjo i de cultura». Hi caben ben bé «res mil persones, i en rinada grandiosa la gernació va envair-la i s'omplí a vessar. Hi havia gent fins als passadissos i darrera les llotges.

La sala resultava brillantíssima. Les llotges eren plenes d'elegants dames i bellíssimes damiselles; a la platea immensa hi era tothom, i encara molts hagueren d'acontentar-se ocupant modestes localitats perquè les millors s'esgotaven tantost s'obri el despatx.

La il·luminació es fastuosa; potser excessiva.

El concert resultà una meravella. En Millet i els orfeonistes posseïts de la sublim emoció que els produïa aquell ambient de simpatia i d'entusiasme patriòtic, cantaren amb un ajust, amb una matissació, amb un vigor, amb un art que aixecava tempestats d'aplaudiments. El programa era una selecció del riquíssim repertori de l'Orfeó. I Vilafranca sabé apreciar i premiar aquella afiligranada labor prodigant les mostres d'aprovació i entusiasme que es redoblaren al final quan entonaren, Orfeó i públic, les patriòtiques i vigoroses notes de l'himne nacional «Els Segadors».

El públic sortia expressant la més gran satisfacció.

## Comiat

Gran part de la concurrència se'n anà cap a l'estació a donar afectuos comiat als orfeonistes en retornar cap a Barcelona. Els visques, aplaudiments, voleiar de mocadors i enlairar capells no pararen mentre el tren era a la vista.

La visita a Vilafranca ha estat una bella jornada.—P.

“La Veu de Catalunya”

19 juny 1923

## Bella jornada

Un concert com el que l'«Orfeó Català» va donar donar diumenge passat al Casal de «La Principal» no és pas d'aquells que es senten cada dos per tres.

Feia dies que Vilafranca es dalia per sentir aquest estol de cantaires que ha dut el nom de Catalunya per les principals capitals europees i que és honor i glòria del nostre art.

Diumenge, doncs, el nostre poble, apàtic per essència, va obrir de bat a bat el cor, i amb el cor, els braços la nostra primera enfitat choral.

Quin goig que feia el moll de l'estació, atapeït de gent, amb els chors locals amb senyera al capdavant, en arribar el tren que ens duia l'Orfeó. I quin goig aquell carrer de la Cort, amb vestit de Festa Major, i la Basílica de Santa Maria, curulla de fidels, tothom escoltant aquelles noies i aquells homes i nois que que sempre tenen la cançó a flor de llavi! I aquell soberg Casal de «La Principal», ple de gom a gom per oir aquelles veus d'àngel que us tocaven el voraviu del cor i us feien espurnejar els ulls i us ajuntaven, de grat o per força, les mans per aplaudir, tot just els orfeonistes acabaven de cantar!

Amb quin religiós silenci era escoltat aquell aplec de cançons lligades amb la quatrebarrada llaçada de «Els Segadors»! Aquell «Cant de la Senyera», aquell «Rossinyol que vas a França», que se us enduia el cor, aquella «Mort de l'escolà», aquelles «Flors de Maig» tan tendres, aquella «Ocellada» i el «Miracle de Sant Raimon» i aquell majestuós «Credo de la Missa del Papa Marcel»; en fi, totes les composicions.

Res no ha de fer-nos estranyar de l'entusiasta coronament del concert i dels frenètics aplaudiments que cada moment es sentien. Com tampoc havem de sorprendre'ns d'aquell amorosívol comiat que més que *adéu!* volia dir *a reveure!*

M.

« Avant »

23 juny 1923

## La vinguda de l'Orfeó Català

**T**AL com era d'esperar, resultà un èxit esclatant, car no endebades sent Vilafranca intens amor a la cultura i és actualment l'Orfeó Català l'organisme musical de més cultura de la nostra terra. Aixó i el fet d'haver passat 20 anys de l'última vinguda de l'Orfeó a Vilafranca explica plenament el grandióx èxit assolit suara.

D'arribada, l'Orfeó es dirigí a Casa la Vila, on cantà l'«Himne català» i el «Cant a la senyera» essent ovacionat amb aplaudiments sorollosos.

A missa de 12, a la Basílica, cantà «Psallite», «Al·leluia», «La Verge del rei», «Al cel blau» i altres composicions de caràcter religiós. El nostre primer temple oferia un espectacle grandióx.

A la tarda va donar el concert anunciat en l'ample teatre del casal La Principal, curull de gom a gom, fins en els passadissos i darrera les llotges.

El concert resultà una meravella. El mestre Millet i els orfeonistes posseïts de la sublim emoció que els produïa el trobar-se cercolats de simpatia i d'entusiasme patriòtic, cantaren amb ajust, matisació i vigor admirables les composicions més selectes que integren el programa de l'Orfeó, i el seu art, que era un devassall d'harmonia, arrencava arreu tempestats d'aplaudiments. Emperó l'hora calda de l'entusiasme fou al final del concert, quan a exigències del públic ressonaren per la sala les patriòtiques i vigoroses notes del nostre himne nacional «Els segadors». Alló fou un digne coronament que recordaran amb joia tots els que sentin amor a l'art i a la causa gran de Catalunya.

Terminat el concert els orfeonistes foren acompanyats a l'estació dispensant-els-hi un comiat efectuosíssim.

WEBER.

“ Acció ”

Vilafranca del Penedès 23 juny 1923